

תחרות אופנה

„שנקר“ המכללה לטקסטיל ולאפנה ובית האפנה ניבה, מכריזים על תחרות משולבת לעיצוב הדפס ודגם מקוריים, בקרב תלמידי המכללה.

בשלב הראשון של התחרות, ישתתפו תלמידי השנה השנייה והשלישית במגמה לעיצוב טקסטיל, אשר יתחרו ביניהם על מילגת לימודים (בערך של 11,000 ל"י). בשלב זה יתבקשו התלמידים לעצב הדפס בגונים ובסגנון על פי התחזיות לקיץ '81.

מבין ההדפסים אשר יוכנו לתחרות, יבחרו — בחודש יוני הקרוב — 4-3 הדפסים, אשר יודפסו על גבי סריגים המתאימים לאפנת ניבה, ע"י תלמידי „שנקר“.

השלב השני של התחרות יחל בספטמבר השנה ואז יכנסו לתחרות תלמידי השנה השנייה והשלישית במגמה לעיצוב אפנה והם יתחרו גם כן על מילגת לימודים (ע"ס 11,000 ל"י). בשלב זה של התחרות יתבקשו התלמידים לעצב דגם לקיץ '81, מן הבדים המודפסים.

כל הדגמים וההדפסים יוצגו בתוצגה מיוחדת בפברואר או מרץ '81 ואז יכריזו חבר השופטים (בהרכב: הגב' גינס מי — מנהלת המגמה לעיצוב אפנה, הגב' טסה סמית — מנהלת המגמה לעיצוב טקסטיל, מר ישראל ברוך מהנהלת ניבה, מר גדעון אוברזון — מעצב אפנה, ומנהל מכירות הייצוא בניבה), על הזוכים בתחרות.

מכללת שנקר ובית האפנה ניבה עורכים תחרות זו במגמה לעודד כוחות יוצרים חדשים באפנה הישראלית ומתוך רצון להדק את הקשר בין המכללה לבין תעשיית האפנה הישראלית.

עמוד הספר

חי וקיים בתל-אביב

בוודאי נסיתם למצוא אותי ברמת-אביב.

אך מכל מיני סיבות החלטתי
בינתיים לעבור
לריונגוף 117 (מעל „כסית“)

טל. 221903

להית'

„פז-חיש“

מערכות מים בחימום מהיר

ההמצאה הישראלית המבטיחה ויפות לחץ המים החמים, וחוסכת דף שקלים חיוניים!!

★ דודי שמש וחשמל ★

ב. פטנט 16958, ארה"ב

מרכז אפצה ארצי: טל. 318807-03 גבעתיים

בשעות הערב טל. 318108-03

תן טרמפ לחייל

במדינה

(המשך מעמוד 46)

ואם לא תצליח התובעת להוכיח, כי ברדגו הסכים להקלטה, לא תהיה ההקלטה קבילה לפי החוק החדש. לכן ביקשה דותן להכריז עליו כעל עד עויין. והבטיחה גם להביא עדות, כי הקצינים שהקימו את הנאשמים במכונת היו בעלי הסמכה לעשות זאת. כנדרש בחוק.

בקטע נוסף של ההקלטות הסיר ביר פלאח לחבריו כיצד עליהם למנוע את הבאתם של הש.ג. של המחנה להעיד במישפט. הוא הציע כי חבריו יכואו בקורטניה אזור חית למחנה הצבאי ביום המישפט. יתחזו לאנשי המדור המרכזי ויקחו את הש.ג. לבית-המישפט. במקום לנסוע לבית-המישפט יקי

פרקליט משגב
מעצור ובובת-נוי

חו את העדים לפרדס, ויחכו שם עד תום הישיבה. בית-המישפט יתירם לרעה מעדים אלה שלא טרחו לבוא. וגם כאשר יעידו לב סוף יתייחס לעדותם בחשדנות. התרגיל האחרון שהועיד פלאח, אם הכל לא יצליח, והמישפט ייגר מר בהרשעה, הוא כי אחיו יספר בבכי לשופט שאימם מתה לפני זמן קצר והם יתומים, וכך יזכו בהקלה בעונש.

מישטרה

מעצור עם כל חבר

האם גם עז חשד גניבה

שני שתי מישענות-יראש

יש הצדקה למעצור

עד תום ההליכים?

„בזמנו היינו מתייחסים לבקשת מעצור עד תום ההליכים ביראש כבוד ממש. רק במיקרים נדירים היו התובעים פונים בבקשה כזו, והיתה לכך או הצדקה מלאה בי חומרת העבירה, או עברו של ה-נאשם.“ כך אמר לשופט אורי שטרומן עורך-הדין חיים משגב. הוא התרעם מאוד, על ששולחו, אהרון מסיקה, נער בן 18, נעצר על-ידי השופט אריה סגלסון, בי נתניה, עד תום ההליכים המישפטיים. משגב שעיין בכתב-האישום שום נגד מסיקה נדהם לראות, כי הצעיר נאשם רק בכך שגנב מרכב שחנה באיזור התעשייה בנתניה, שתי מישענות-יראש, ובובת נוי בשווי של כ-3,500 לירות.

בעל הרכב שיח' יוסף מחמוד, ראה את החפצים שנגנבו ממנו, בתוך מכונת שחנתה בתחנת דלק, והתלונן במישטרה. לפי מסיקה של המכונת איתרה המישטרה את מסיקה, הרשום כבעלי של רכב זה, למרות שאין בידו רש"י-נהיגה.

הוא נעצר לחקירה, והכחיש כל קשר לגניבה. ביום שבו עמד להשתחרר ממעצר, הובא לפני בית-המישפט. הוגש נגדו כתבי

האישום והוסבר לו, כי הוא יכול להגיב עליו תוך 48 שעות. אך מסיקה לא רצה לחכות במעצר יומיים נוספים ביודעו שהוא חף מפשע. לכן כפר מייד באשמה. עוד הדיון בכתב-האישום נמשך, שלפה התובעת המישטרית, מירי גולן, בקשה מודפסת למעצר עד תום ההליכים, וביקשה מבית-המישפט לעצור את הנאשם.

מכת מדינה. למרות פסיקה קודמת של בית-המישפט העליון, מפי השופט זוסמן, שגינה מינהג זה של „הקפצת בקשת מעצר“ בטרם ניתנה לעצור שהות להת-כונן כיאות, קיבל השופט את בקשת המעצר ועצר את מסיקה עד תום ההליכים.

בהחלטתו כתב שופט השלום, כי לאחר עיון קל בחומר קבע שמסיקה מסוכן לציבור, כי גניבה מרכב הפכה מכת מדינה, ולכן יש צורך במעצרו של מסיקה. כאשר קיבל הסניגור משגב את החומר של מסיקה, הגיש מייד ערר בפני בית-המישפט המחוזי בתל-אביב. הוא טען, כי בית-המישפט בנתניה לא למד מאומה מפסקי-הדין של בית-המישפט העליון בי-אורו עניין, והסביר זאת לשופט שטרומן.

שטרומן שיחרר את מסיקה בר-ערכות עצמית של 10,000 לירות, וקבע, כי הנאשם הכחיש את ה-מעשה, ולמרות עברו הפלילי נר-אה שאין להצדיק מעצר עד תום ההליכים.

עורכי-דין נשמו לרווחה. שכן, אילו היתה מתקבלת דעתו של שופט השלום, משמעותה היתה, כי בכל מיקרה יש מקום למעצר עד תום ההליכים. וכי כל אדם ש-הוגש נגדו כתב-אישום, עלול לשבת במעצר עד תום מישפטו.

הווי

באידיש זה יחד ומוצלח

רק שרם עליכם

יכול היה לתאר את

„הזופט גשפטאן“;

בבית-המישפט

זה נשמע מוזר.

מעל שולחנו של השופט מנחם אילן נשמע דיאלוג באידיש. ה-רשםקול שהשמיע את הדיאלוג היה מוסתר כולו מתחת לערימה של עורכי-דין לבושי גלימות שחור רות שרכנו מעל השולחן. ההקלטה נמשכה זמן רב, ועורכי-הדין תיקנו מפעם לפעם מיש-פט זה או אחר בתמליל שבידיהם, וביקשו מהשופט שישים לב לתיר-קון.

על ספסל-הנאשמים ישבה אשה בגיל העמידה — לבושה ברישול, ושערה הצבוע אדום קצר וחסר ברק — ולידה ישב גבר בן גילה. לורה רונדל ואברהם ברגר הואשמו על-ידי התובעת שרה רדין בסידרת מעשים בלתי-ברורים, רים, אשר רק מנחם מנדל וחבריו היו יכולים להבינם.

לדברי כתב-התביעה, התחילה לורה, שהיתה עקרת בית עד אז, לעסוק בתיווך יהלומים בחודש אוקטובר 1975. היא פנתה לגברת הילדה ברגמן, וסיפרה לה כי יש לה קשרים טובים בבורסה, וכי היא יכולה למכור עבורה בקלות כל כמות יהלומים שתרצה. הילדה האמינה לה, ונתנה לה יהלומים למכירה. לניסיון, בענף היהלומים נהגו לתת אשראי של 180-30 יום. הכל מושתת על אמון הדדי בין הסוחרים. אדם הלוקח כמות יהלומים למכירה מחזיר בדרך-כלל חלק מהתמורה עם מכירת היהלומים, ומתחייב להחזיר חלק נוסף עם תום האשראי. על סמך התחייבות זו הוא מקבל היהלומים נוספים להפצה.

לורה קיבלה את הסחורה, והל-כה למכור אותה למכר ותיק שלה. ברגר, היא הכירה אותו מפני ש-בעבר נהגה לקנות ממנו תכשי-טים. היא הציעה לו את היהלומים, והוא הסכים לקנותם, ושילם לה עבורם כ-60% משוויים. לורה חש-בה, כי זוהי רק מיקדמה, וכי את היתר ישלם לה בבוא העת. היא מסרה את המיקדמה להילדה, ו-קיבלה תמורתה יהלומים נוספים למכירה.

„אידיש געלט.“ במשך תקר-פה של כחצי שנה, גלגלה לורה יהלומים בסכום של כ-232 אלף דולר, כאשר היא מוכרת אותם לברגר ב-60% משוויים, ונותנת את הכסף להילדה. היא לא סיפרה לבעלת היהלומים למי מכרה אותם. אלא המציאה סיפורי בדים על קר-נים רבים ורציניים הקונים ממנה. וכך אומנם רשמה הילדה בספריה. כאשר עמד האשראי להסתיים, וללורה היה חסר עדיין 40% מערי-כס של היהלומים, באה אל ברגר וביקשה ממנו את היתרה. לדבריה, הוא סירב ואמר לה, כי היהלומים שמכרה לו אינם כשרים, אלא גנרי-בים או מוברחים, והיא אינה יכולה לפנות למישטרה. לדבריה, איים עליה, כי אם תפסיק לספק לו הוא יתלונן והיא תסתבך בצרות. לורה מצאה עצמה בין הפטיש והסדן, היא חששה מפני הקונה, ופחדה מפני המוכרת שתבעה ממנה את יתרת כספה.

כאשר הסתבכו הדברים, פנו בעלי היהלומים אל „מדיעין אר-רחי“, צידו את לורה ברשםקול, ושלחו אותה לנהל שיחה ארוכה עם ברגר.

הקלטה זו היא אשר נשמעה מעל שולחנו של השופט. הצדדים הש-תמשו שם בבטויים כמו: „אידיש געלט“ כאשר התכוונו ללירות יש-ראליות. ורק יודעי אידיש על כל הדקויות שבה, יכלו להבין את השיחה הארוכה.

לבסוף הגיע העניין למישטרה

שופט איין

הקלטה במאמע-לושן

שחקרה בו, והעמידה לדין את שני האנשים. למרות שבתחילה נאשמו בקשר להוציא את היהלומים בי-מירמה מידי הילדה, נראה כיום במהלך המישפט, כי אשמה זו אינה מבוססת. קשה לומר כי מישו מבין בדיק מה קרה בתיק זה. כיצד היתה לורה אמורה לה-רויח משהו מכל גלגולי היהלומים והכספים. שכן כל אשר קיבלה בי-פועל היו כ-200 לירות עבור עבר-דה של מחצית השנה, שבה הפסיד-דה 40% מערך הסחורה. לולא היה הדבר מתברר בבית-מישפט ישראלי בשנת 1980, אפשר היה לחשוב, כי רק דמיון הפורה של שלום עליכם יכול היה להמ-ציא סיפור מוזר אשר כזה.